

Ik ben altijd al een vurige bewonderaar geweest van Rod Piazza. Vraag me niet waarom, ik heb er niet zo meteen een pasklare uitleg voor. Ik zou botweg kunnen stellen dat dit gewoon de allerbeste harmonica-speler ter wereld is (en dat is ook zo). Daarmee is enerzijds alles gezegd maar zo'n uitspraak laat wellicht ook een leegte na. Ik moet toegeven dat ik me (alhoewel zelden) ook wel eens waag aan de blank/zwart discussie. De naam van Piazza moeten noemen, vermijd ik op zo'n ogenblikken bewust. Met die discussie heeft hij niets te maken om de simpele reden dat hij zwart is !! Hoogstwaarschijnlijk wordt ik hier (weer eens) niet begrepen en ik kan me de vragende blik van de lezer inbeelden, bij het bekijken van bijgaande foto's. Inderdaad ; zijn zwarte ziel kun je langs de buitenkant niet zien. Om dit te begrijpen moet je onder andere zijn muziek aandachtig beluisterd hebben, intens met hem gesproken hebben én het geluk hebben gehad, hem écht te leren kennen en z'n vriendschap te mogen ontvangen. Hier had ik het heel eventjes maar over de mens Rod Piazza. In het volgend interview (Kortrijk, 29 augustus '96) komt enkel de artiest Rod Piazza aan bod maar die heeft gelukkig ook heel wat te vertellen ...

Je werd in 1947 geboren. Toen je 19 was, nam je met The Dirty Blues Band je eerste album op. Daarop stond "Hound Dog". We zouden kunnen veronderstellen dat je als jongeling een Presley-fan was, net zoals jouw leeftijdsgenoten maar ook dat jouw versie op Big Mama Thornton geïnspireerd was en dat je de blues al heel vroeg ontdekte. Welke stelling is de juiste ? Misschien wel de beide ...

Ja, de beide ! Elvis was constant op de radio maar ik had een oudere broer die ook R&B-platen kocht. Hij kocht de 45-toerenplaatjes die de 'kids' toen kochten zoals "Hound Dog" of "Shake Rattle and Roll" maar ik hoorde net zo goed Big Mama Thornton, Joe Turner en Jimmy Reed. Hij kocht ook swing en be-bop, Earl Bostic en zo. Na verloop van tijd hoorde ik ook Little Walter en Muddy Waters en die deden me op slag die rock 'n' roll vergeten (lacht...).

Wie beschouw je uiteindelijk als allereerste muzikale invloeden ?

Eh...de allereerste...eh...dat moet waarschijnlijk Jimmy Reed geweest zijn. En ... (denkt na) Chuck Berry.

Rod met allereerste band : The Mystics (1965)
(foto uit het archief van Rod Piazza)

Wie of wat deed er jou toe besluiten om zelf de bluesharp te gaan bespelen ?

Rod Piazza, anno 1996 (foto : Franky Bruneel)

Eigenlijk begon ik met gitaarspelen en dat hield ik toch een aanzienlijk poosje vol. Toen ik daarmee startte moet ik ongeveer 10 jaar oud zijn geweest. Na 5 jaar schakelde ik op harmonica over. Een kerel had me een harmonica gegeven, op het strand in California en daar speelde ik wat op, wanneer ik niets beters te doen had. Kort daarop ging ik bij m'n eerste groepje spelen. Die zochten een zanger/gitarist en ik ging erop af maar eigenlijk was ik niet zo'n goeie gitarist en ze hadden al twee gitaren. Ze vroegen me of ik een ander instrument kon bespelen en ik zei langs mijn neus weg dat ik ook wel een beetje harmonica kon spelen. Ik werd hun zanger maar meteen was dit uiteindelijk de harmonica-start.

Heb je het nu al over The Dirty Blues Band ?

Ja, dit was dezelfde band. Alleen hadden we toen nog een andere naam : The Mystics.

In eerste instantie ben je dus een harmonica-autodidact. Vlotte dat een beetje in 't begin ?

Het ging moeilijk ! Héél moeilijk ! Weet je hoe ik dat bekijk ? "The harmonica ; easy to play, a lifetime to master". En dat is de waarheid.

Wanneer ontmoette je George Smith voor het eerst ?

Dat was in 1966. In die periode speelde hij bij Big Mama Thornton. Ze zouden een clubconcert geven en daar ging ik heen. De club was nog gesloten omdat er nog gerepeteerd werd en George stond toevallig buiten een luchtje te scheppen. Ik sprak hem aan en vroeg hem of hij me één en ander kon laten zien op harmonica en of ik eens bij hem mocht langskomen. Hij stemde daarmee in en gaf me z'n telefoonnummer. Toen bleven samen nog wat in het steegje staan luisteren naar de band die binnenin aan het oefenen was. De volgende keer dat ik hem ontmoette, was toen hij in diezelfde club een eigen optreden gaf. Hij liet me even meespelen. Dat was de start van een mooie vriendschap.

Was dat niet heel uitzonderlijk, hoe een oudere zwarte muzikant een jonge blanke snaak onder zijn vleugels nam ?

Eh, neen. Omdat de oudere zwarte muzikanten reeds konden spelen zoals George of zoals Peewie Crayton of zo. En voor hen bestond er geen grens qua kleur of zo. Wanneer je een beetje kon spelen en dacht dat je iets te betekenen had, was je voor hen zomaar een andere muzikant. Welke huidskleur je had, was van geen belang. Dit waren echt prachtige mensen.

Met Bacon Fat (de band waarin George ook zat) nam je 2 albums op, net zoals je dat eerder al met The Dirty Blues Band had gedaan. Wat was het grootste verschil tussen beide bands ?